

GYUCHA ATTILA

Egyfajta megérkezés száraz halál előtt

I. Tranzit-nyomor

Izzadságcseppek
csók által
cseréltek gazdát.
Rozsdás ajkakon elnyúló
rágott rúzsfoltok
A Napvilágnál biztosabban
intették az álldogáló várakozóknak:
Uraim, leszállt az est,
a kettes kijáratnál útleveellenőrzés,
poggyászaikat tartsák kézben és
készenlétben.
tranzitutak mellett várakozunk mindannyian,
parázsló csikkek ötperceket barázdálnak
ujjperceink derékfájós hajlatába.
Nem késhetünk el, tranzit ez az egész,
vágd sutba a szabályokat, rúgj beléjük
kéjjel, hallgasd nyüszítéseiket, s ha
Úgy tetszik ugorj csak jó messze
meztelenül tífzemeletnyi mélységbe.

A jövő a mienk, a jelentől idegenül fordulunk
a természethez
Sűrűsödnek a napok, vonallá olvadnak a pontok
s karikába gördülünk valamelyik
iparvágányon.

II. Átszállás

Lapozzunk! Víg tájakra velünk!
Szárnyaljon a délibáb!
Csákós fővel tűzokádó sárkányt
repítsünk kötélén nagyon magasra
Emlékszem, nem láttuk már
a vigyorgó vörös száját sem, és
jól kijátszottuk magunkat,
a spárga végén azonban
csak egy cetlit találtunk:
„Jó nekem itt fönt, elrepültem!
ÁTOK RÁTOK!”
Hazáig futottunk
Rémült könnyek kimarták
szemeinket.

S most hidegen öllelek magamhoz
Mielőtt rád nézhetnék
keresztülfolysz karjaim közül.
Lidércként pillantok a jövőbe
pusztába küldött rádiójel-csókók
tombolnak a tekervényeken.
Hiányzol, miért tagadjam,
Dermesztő hidegben vacogok
a félelemtől.

III. Gépzaj közben

Találomra választok:
tulajdonképpen nem kell egyik sem,
de miért ne tehetném magamévá mindannyit?

Vágy ez
valami másra
vagy éppen erre
Vágy ez: kínlódva törni hanyatló hangulatokat
elfogyó szerpentinek rohanni
romló szerelem felé
romlott szerelem mellől.

Zuhanhatok bármerre, reccsenve rogyanak
kétséggé
Hangok zárt gömbbe szorítva
Mellékhelyiségek alagútjaiból
törnek elő:
elfekált torokköszörülések
fölössé vált, véres ajakrepedések
táltanak illúzióimtól.

Egymásra csinosan mázolt hazugságok,
gondosan sorbarendezett januárok, februárok,
márciusok, öngyilkosok
szemrebbenés nélkül sugallják arcomba köpve:
Ó, te milyen jó sorod!
Mindent eltöröltek körülöttem.
Kitől várod újra az áldást?
Meghajolnál előtte rogyott térdekkel,
ropogó csigolyákkal?
Én sem
ilyen áldásra vágyom.

Telt ajkából harapd ki a szót:
szeretek!
Ráncos combok alatt nyüszíts biztatásért.
Fanyar mosolyú szájalom felé fáradt
mellekhez kapaszkodj.
A testtől várd az áldást!

